CRÒNICA DE LA FESTA DE MOROS I CRISTIANS 2024
FILÀ CIDS

El present any fester començà amb una noticia colpidora que ens deixava a tots, del primer a l'últim Cid, absolutament desconsolats. El nostre amic Pual ens deixava de manera sobtada el 15 de maig, quan encara assaboríem les recentment acabades festes de 2023. Des d'estes línies vull retre-li el meu particular homenatge i, com no podia ser d'altra manera, a ell li dedique aquesta crònica.

Amb l'arribada de la primavera Alcoi desperta de la llarga letargia hivernal i crida la festa amb tot el cor.

El Trofeu Filaes, és el primer esdeveniment que ens evoca unes festes ja molt a prop. Es reuneixen equips que ja són clàssics, i se'n creen de nous però tots amb la mateixa il·lusió. Ens arriben bones notícies des d'aquest torneig on la nostra filà participa de manera nombrosa. Els cadets de futbol 8 es converteixen en campions del trofeu, Laura López queda segona en cursa de muntanya i l'equip de petanca aconsegueix un meritori tercer lloc.

Passats aquests inicials contactes amb la festa, arriben els primers actes on veiem els colors de la nostra filà formant al carrer, aquesta vegada, juntament amb els festers de la resta de filaes. Les Glòries!

31 de març DIA DE GLÒRIA
Ja estem, arriba el diumenge de Glòria. Acompanyem el nostre glorier major SERGIO TORTOSA fins a la filà per anar calfant el cos i agafant forces pel que li espera. L'esmorzar comença amb poca gent però va animant-se per moments i arriba també el glorier de l'Hospital, MIGUEL CLEMENT. Ja estem tots o, almenys, els importants. Després de l'esmorzar arriba el moment de vestir-se. Les túniques estan preparades i l'emoció aclapara el moment. Poc a poc van dibuixant-se dos siluetes de Cids, les malles, la túnica, el cinturó, les sabates, la capa...i per acabar un brindis de germanor i alegria.
Sergio porta en la borsa l'àguila d'Inyaki, en record del nostre benvolgut amic que, de segur, l'acompanya en el dia de hui. Ell, ha volgut regalar els Cids un mocador blanc amb l'escut brodat en gris i rep, dels seus amics, l'arma amb la qual desfilarà i que podrà conservar com a record, també és obsequiat per la junta amb una figura d'un Cid de part de la Filà.
Tot i la nostra alegria inicial, l'oratge no està tan content com nosaltres i, després d'arribar a l'Ajuntament, sota una pluja més que considerable, l'autoritat competent decideix suspendre l'acte de la Glòria. Tornem cap a la filà amb la certesa que demà el sol brillarà i, com que el dinar ja està en marxa, seguim amb els plans previstos i, com sempre, gaudim d'un ambient immillorable i moltes ganes de festa amb el local ple de gom a gom.

1 d'abril DIA DE GLÒRIA (SEGONA PART)
Ara sí que sí. Hui no s'escapa ningú. El sol llueix i els nostres gloriers s'encaminen cap a la Plaça d'Espanya amb els mateixos nervis que tenien ahir però amb l'alegria i l'energia renovades per reprendre l'emoció de representar la Filà Cids en un acte tan emblemàtic i significatiu com és la Glòria. Pel camí

esperem les companyes dels Vascos i, tots junts, en comitiva, i amb la nostra banda d'Atzeneta posant color al trajecte, arribem al destí final. Miguel agafa l'autobús i, amb la resta de gloriers, visiten l'Hogar San José i el Preventori, per alegrar els nostres majors. Mentrestant, Sergio espera nerviós el seu moment, l'inici de la Glòria. Quin goig veure'l desfilar per fi al son de "La canción del Harem" de Camilo Pérez Laporta, interpretada per la Música Primitiva Apolo d'Alcoi. La desfilada és un èxit, els carrers d'Alcoi estan plens de gent amb ganes de gaudir per fi de la festa i d'eixe dia que tan especial és per a tots nosaltres. La mascletà encén en pólvora i trons la "Bandeja" i els cor de tots els que l'escolten i la miren amb els ulls oberts de bat a bat.
Després, els gloriers i alguns valents que decidim acompanyar-los, gaudim de nou d'un dinar de germanor en la filà. Doble Glòria, doble de tot. Moltes rialles, molts brindis i moltíssims VISCA EL GLORIERO!!! No vull ni pensar què farà Miguel l'any que ve per a superar com s'ho ha passat de bé enguany.

7 d'abril GLÒRIA INFANTIL
Novament els elements van ser favorables i els Glorierets infantils van poder complir el seu somni. A les 8:30 en Santa Maria començava la Missa i en acabar, vam arreplegar el nostre glorieret, ENRIQUE MASIÀ OÑATE, i la seua família per tal d'acompanyar-los a l'esmorzar en la filà. Una vegada reposades les forces i amb molta il·lusió tots ens encaminem fins el Partidor per deixar allí Quique, preparat per a el seu moment de Glòria, mai millor dit.
Després d'una magnífica desfilada, banyada pel sol, i que tots els xiquets, sense dubte van disfrutar moltíssim, arriba el moment de la mascletà i de tornar a la filà a gaudir del dinar i d'una tarda plena de jocs i diversió per a xiquets i majors.

19 d'abril DIA DELS MÚSICS
Per fi arriba la nostra esperada trilogia, anunciada com cada any per centenars de músics i bandes vingudes de tot arreu del nostre territori per omplir els carrers del centre de la ciutat amb les seues notes i els pasdobles que sonen a l'uníson amb els nostres cors. Entre elles, la banda d'Atzeneta, la nostra, la dels Cids, que s'uneix a la resta en la seua desfilada cap a la Plaça d'Espanya on, en caure el sol, comencen a sonar els compassos tan coneguts per tot el poble d'Alcoi, l'Himne de Festes. Tots el cantem amb alegria i a plena veu, cantem a la primavera i, per suposat, a Sant Jordi! Alguna llagrimeta d'emoció es veu córrer pel carrer Sant Nicolau. Tot seguit, mentre el castell de focs ens il·lumina el camí, ens dirigim a la filà a degustar l'olleta, alguns amb presses perquè l'endemà cal matinar per a la Diana, d'altres, amb tranquil·litat, preparant-se per a gaudir de la primera nit de festa. Sempre hi ha gent per a tot.

20 d'abril DIA DE LES ENTRADES
Per a mi, un dels dies més especials de l'any. Matines, però no et sap mal. Ixes al carrer buscant un fester, a veure quin és el primer que veig enguany! No ho puc evitar...
A les 5:30 el cantó del Pinyó va omplint-se de túniques de Cid i capes grises. Els cascos brillen a la llum de l'enramada, encara encesa. Cares expectants, nervioses, emocionades, algunes amb són, tot s'ha de dir. La Plaça esclata en aplaudiments en acabar l'Himne i ja formen els encarregats d'arrancar la Diana. Nosaltres eixim les quartes, açò va ràpid. Van buscant cadascuna el seu lloc.
– Va, afanyeu-vos! – Es sent per darrere. – Tranquil·les! Eixirà genial!

I tan que sí. Una arrancada espectacular la que ens van oferir les nostres dianeres Berta, Vega, Cristina, Isabel, Noelia, Esther, Elia, Esther, Mar i Elisa guiades per Alba. Quin goig veure-les! I després, és Berta qui agafa la responsabilitat i l'espasa per arribar feliçment fins a Sant Maure. Tot són rialles i abraçades!
– Ja ho tenim! Ja està! S'ha fet curt! S'ha fet llarg! Cadascuna s'emporta una experiència pròpia i diferent però sempre emocionant i que paga la pena sentir.

En arribar al partidor ja està el relleu esperant. Una nova onada roja i grisa. De nou cares inquietes i il·lusionades: Gemma, Lucia, Maria, Vanessa, Sílvia, Mima, Ana, Merce, Soraya, Judith i Patri, que les porta Sant Nicolau avall mentre despunta el dia. Després d'una altra arrancada espectacular, Patri cedeix el càrrec a Vanessa a meitat camí per tal que ella les faça arribar a la Plaça acabant així el recorregut i la Diana Cid d'enguany.

Enhorabona a totes!!

Després de l'esmorzar, sense massa temps per a parar, els esquadrers comencen a preparar-se per a la batalla, vull dir, passen per la secció de maquillatge per a semblar autèntics i aguerrits guerrers Cids i comença l'ascensió cap al Partidor. Cal dir que enguany els autobusos van funcionar molt bé i gran part de la filà va poder pujar sense suar massa, perquè el sol calfava de valent i l'horari més tardà tampoc ajudava. Els xiquets i els majors comencen a pujar a la carrossa. El cop, Vicent Minyana ocupa el seu lloc ajudat i acompanyat per la seua família.
L'ambient és festiu, la gent té ganes de començar, de viure l'Entrada. Va formant-se la desfilada de la nostra filà, esquadretes de xiquets i xiquetes, banderins, malditos, cadascú busca el seu lloc i, per suposat, l'acaba trobant.
El guió, portat per Sandra Hernández en companyia de Mireya García i José Arenas, comença a moure i tots anem darrere.

L'esquadra està preparada, Ricardo, Jorge, Francisco, Jordi, Pablo, Lorenzo, Mario, Ignacio, Alejandro i Pablo ocupen les seues posicions mentre Javi es prepara per a complir una gran il·lusió. En eixos moments, Adela Sempere, germana de Pual, li fa entrega de la porra que la seua família ha regalat a la filà en nom i record del seu germà. L'emoció es fa l'ama del moment i es fonen en un sincer abraç. No puc imaginar millor manera de retre-li el seu merescut homenatge que baixant el carrer Sant Nicolau amb eixa porra.
Tots estem encisats quan comença a sonar Tino Herrera, magistralment interpretada per la nostra banda d'Atzeneta. Fins i tot, una infiltrada aragonesa que sembla que té alguna cosa a veure amb el cap d'esquadra perquè no li treu els ulls de damunt. La música puja, s'alcen les armes i l'esquadra avança com un sol ens. Pèls de punta de tots els que tenim la sort de veure l'arrancada i un somni complit per a Javi i la resta d'esquadrers. Avant l'esquadra de blancs! Després, serà Arnaldo qui, amb lideratge i bona traça, continue les evolucions del cap d'esquadra fins el moment de canviar els seus components.

La filà baixa compactada i crida l'atenció un grup de festers abillats amb estranyes vestidures que inclouen barrets i plomes. Què haurem entrat per un portal al passat i no me n'havia adonat? Aquests vestits són Cids d'altres

èpoques, tots els que alguna vegada hem tingut a la filà. Quina bona idea aquesta roponà! Que bé queda en el carrer i com desperta la curiositat del públic! Prova aconseguida i més que superada.

I, a bon ritme, arribem al mig del recorregut. Conquerim la Plaça d'Espanya i fem el canvi d'esquadra. Nous rostres però la mateixa il·lusió que els que han començat. Ignacio pren el comandament del contingent Cid, disfruta i fa disfrutar els seus companys i, de passada, son pare, Mario, al que se li escapa alguna llagrimeta d'orgull i emoció. Tots van a l'uníson, Jose, Alfredo, Antonio, Raúl, Fernando, Germán, Manel, Jaime, Jorge i els dos Miguel, pare i fill, immillorable. En arribar a l'últim tram, és Carles qui agafa la porra i, amb Tino Herrera de fons, que ha sonat al llarg de tota l'entrada, dirigeix les nostres tropes cap a una victòria segura, la que ja hem aconseguit amb el somriure i l'aplaudiment de la gent que ens ha disfrutat al llarg de tot el recorregut. Enhorabona a tots i totes!

Quan la carrossa arriba al final, ja estem tots nerviosos, buscant uns a altres, i com ja n'hi ha fam i sobre tot set, baixem cap a la filà, per l'ombra si pot ser. Cares de cansament i mal de peus però ara podrem agafar forces. A mesura que avança el dinar la gent està més inquieta, ara hi ha ganes de festa però d'una altra classe. Tots passegen, saluden, ballen, formen. És un no parar. Després del ja tradicional vol de l'emmascarat i el lelolelo, marxem cap a la Plaça amb la xaranga per tal d'amenitzar la vesprada als que, com nosaltres, no voran l'entrada mora, o al menys no tota. Quin ratet més bo!

Pels que encara tenen forces, hi ha sopar en la filà amenitzat pel DJ.
Pels que no, demà serà un altre dia. A descansar que la batalla no ha fet més que començar.

21 d'abril DIA DE SAN JORDI
Com sempre, acudint a la crida, un bon grapat de Cids estem puntuals en el Parterre a les 8:15 per participar en la Segon Diana. Enguany, i com a novetat per tal d'agilitzar l'acte i disminuir el nombre de festers que hi participen, ens diuen que no cal eixir tots, que donaran la puntuació corresponent simplement per presentar-se. Uns quants ho agraïm, d'altres, desfilen País Valencià cap amunt amb alegria. Quatre esquadres d'adults i tres de xiquets donen testimoni que la nostra filà té el futur assegurat i, els i les caps d'esquadra confirmen el gran nivell que tenim i fan gaudir la gent que treu el cap pels carrers del centre per tal de veure aquest acte.

Després de l'esmorzar, un poc de treva. Acompanyem CHUFA a la processó de la Relíquia, en la qual serà portador de l'estendard CID. Pel que fa a la resta, alguns passegen pel centre aprofitant el solet, d'altres van a casa per descansar una estoneta. Això sí, a la una del migdia, tots puntuals retrem homenatge al Fester Veterà. Acte que ja s'ha instaurat en la nostra filà i que enguany es dedicava a VICENT MINYANA SEGURA i ALFREDO SOLER FRANCÉS. Envoltats de la seua família i amics van poder escoltar, emocionats, les paraules que els va dedicar JORDI DAVÓ, fill d'un altre gran amic seu. Paraules que parlaven d'història viva de la Filà, d'amistat i de família, de trabucs i de idees dutes a terme pel be de tots els membres dels Cids. Un homenatge més que

merescut. Després el primer tro els va fer entrega de les insígnies honorífiques i tots van formar amb Zoraidamir. Enhorabona!!

Després de refrescar el cos amb alguna que altra cerveseta és moment d'anar cap a la filà a dinar. Es repeteixen escenes d'emoció i també de diversió, amb una coreografia que regalen les fèmines de la filà al so d'Abba i que és replicada després pels hòmens que, a més, fan volar Raúl per sobre els seus caps. No sé com va acabar les festes sencer! Però aquestes actuacions ens demostren el bon ambient del qual gaudim i les ganes de passar-ho bé que ací, no s'acaben mai.

Per arredonir la vesprada, tots a buscar casc i capa, que comença la processó, agafem les armes i ens preparem. Miguel, el nostre glorier de l'hospital, porta el guió i Paco Piñero és l'encarregat de tancar la nostra participació amb el cop. Entre tots dos festers, un munt de Cids de totes les edats i mides participa devotament en aquest acte tan senyer dins la trilogia.

I pels que encara tenen forces, sopar en la nostra seu. Un èxit el grup EÑE. Alguns volen demanar-lo ja pa sempre, caldrà prendre nota companys de la junta!

Enguany, per segon any consecutiu, els Cids van participar també en l'acte de la Retreta, molt ben organitzat per Raquel Ortiz. Va haver un sopar de plantaillo en el carrer Sant Nicolauet per als participants de totes les filaes i, després, cadascú a la seua carrossa o, en el nostre cas, autobús. Els alcoians i els forans abarrotaven el recorregut per tractar d'agafar algun dels preuats trofeus que es llençaven: torcadors, bragues, sostenidors, algun joguet i, si ja tenien molta sort, un baló. A mi em van semblar "Els jocs de la fam" en versió festera però va ser molt divertit i és un acte que està recuperant l'esplendor de temps passats.

22 d'abril DIA DELS TRONS
L'alardo, últim dia de festes, ja tinc pena abans de començar de pensar que s'acaba tot.
Els més matiners a les 8:30 a esmorzar en la filà, ous fregits i creïlles, no donem crèdit!
Els aguerrits Cids que es disposen a combatre les tropes d'Al-Azraq a trabucades, primer passen per les taquilles a vestir-se conforme toca. Guants, peto, ulleres, trabuc i cantimplora i pugem cap al castell on els ambaixadors estan parlamentant. No hi ha res a fer, la guerra entre ambdós bàndols és inevitable. Les tropes cristianes formen darrere el castell i s'inicia la batalla. El primer en portar el cop és Alfredo que es tornarà amb César, Josele i Jordi Gisbert. El recorregut del disparo s'omple ràpidament de soroll, pólvora i fum, els cristians som obligats a retrocedir. Els moros es fan amb el Castell i la ciutat.

Després de la guerra, un descans per al puxero que ens permeta prendre forces. Enguany vam inaugurar una nova modalitat d'arròs de puxero, fet en paella. Gràcies als que ho vau fer possible, però com ja havíem estat a dieta pràcticament totes les festes, tampoc és que tinguérem molta fam. Al cap i a la fi, a tot s'acostuma uno.

Com deia, era només una parada tècnica per a repostar perquè els capitans , després de brindar en l'Encaro, no van aconseguir posar-se d'acord i va tornar a començar la que seria la batalla definitiva. Els cristians van anar guanyant terreny i els Cids, comandats ara pels cops Juanjo, Vicent Segura, Arnaldo i Vicent Aznar, de segur que van ser part indispensable en la victòria de les tropes de la creu.
Era el moment del San Jordiet, que llençava les fletxes a l'enemic i confirmava la victòria! VISCA SANT JORDI!
Però nosaltres encara no havíem acabat. Ens faltava un acte que s'ha tornat una bogeria al carrer, en el que tothom vol vindre a participar i que ens fa acabar les festes amb un "SUBIDÓN" total: L'entradeta de Carros de Fuego, encapçalada per Javi Ruiz, Vicent Aznar i Arnaldo Dueñas, amb la total implicació de la banda d'Atzeneta. Hem de reconèixer que aquest acte és cada vegada més difícil de realitzar degut a la massiva afluència de gent i l'estat en el que es troben alguns dels que volen participar-hi. No sé si heu vist el vídeo d'uns Abencerrajes que fan poreta. Però per a nosaltres és, al mateix temps, un acte molt nostre i molt especial i per això, pensem que va ser el colofó perfecte per unes festes espectaculars.

No puc acabar aquesta crònica sense agrair a Juanjo que m'oferira fer-la, a veure quan aprenc a dir que no, i a tots els festers als que vaig estar donant la vara amb les entrevistes per a la crònica... Ho sent, sé que estava pesadeta, però és que era molta responsabilitat. Moltes gràcies per la vostra simpatia i comprensió i per passar-ho sempre tan bé, perquè, la part bona va ser que tots els que vaig entrevistar coincidien en el mateix, les festes són fantàstiques, estem tot un any preparant-les i esperant-les i cal viure-les en profunditat i disfrutar al màxim de cada acte, dels amics i companys de filà, de la música i del sentiment que ens provoquen a tots. Cal quedar-se amb allò que és bo i ens fa sentir bé i tractar de millorar allò que és millorable.

Moltes gràcies a tots per la vostra atenció.

VISCA ELS CIDS I VISCA SANT JORDI!!!

Alcoi, 24 de maig de 2024
Raquel Cortés Esteve